

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Witold Mazur
Sędziowie	SSA Alicja Bochenek SSO del. Zbigniew Radwan (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2013 r. sprawy

M. P. s. W. i E., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i inne

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2012 r.

sygn. akt. XXI K 26/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że łagodzi wymierzoną oskarżonemu M. P. karę do 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;
2. uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 4 wyroku;
3. na mocy art. 85 kk, art. 86§1 kk w miejsce kar jednostkowych orzeka karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63§1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 października 2012 roku do dnia 21 marca 2013 roku,
4. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
5. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata A. A. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 1.033,20 złotych (tysiąc trzydzieści trzy złote i dwadzieścia groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;
6. zwalnia oskarżonego M. P. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

II AKa 402/12 Uzasadnienie

M. P. oskarżony został o to, że:

1. w dniu 27 listopada 2011 roku w D. działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia M. C. (1) poprzez zadanie jej ciosu nożem w okolicę brzucha i ramienia lewego usiłował pozbawić pokrzywdzoną życia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję lekarską, przy czym na skutek zdarzenia pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci: rany powłok brzucha penetrującej do jamy brzusznej z następową punktową raną powierzchni przeponowej wątroby oraz rany na wysokości stawu barkowoobojczykowego lewego z następową odmą opłucnową po stronie lewej i uszkodzeniem lewej żyły podobojczykowej z masywnym krwotokiem stanowiącym chorobę realnie zagrażającą życiu, tj. o czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11§ 2 k.k.;

2. w okresie od 25 listopada 2011 roku do dnia 1 grudnia 2011 roku w J.i D.korzystając z zezwolenia na czasowe opuszczenie Zakładu Karnego w J.bez dozoru, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do w/w zakładu w dniu 30 listopada 2011 roku, będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu Rejonowego w Miechowie i Dąbrowie Górniczej, tj. o czyn z art. 242§2 k.k.;

3. w dniu 27 listopada 2011 roku w D. zabrał w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą w postaci portfela z pieniędzmi w kwocie około 2 000,00 zł na szkodę M. C. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej sygn. akt VII K 1255/10 z dnia 4 lutego 2011 roku na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 15 grudnia 2010 roku do dnia 2 września 2011 roku, tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 25 czerwca 2012 roku, w sprawie o sygnaturze akt XXI K 26/12, uznał:

1. oskarżonego M. P. za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt. 1 ustalając, że popełnił go będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 15.11.2007 r. (sygn. akt IIK 395/07) m.in. za przestępstwo podobne z art. 224 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał częściowo w ramach kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 4.02.2011 r. (sygn. akt VIIK 539/10) w okresach: od 28.09.2006 r. do 16.03.2007 r., od 13.04.2007 r. do 19.11.2007 r., od 26.12.2009 r. do 16.03.2010 r., tj. przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zast. art. 11§ 2 k.k. oraz 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) lat pozbawienia wolności;

2. za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt. 2 z tą różnicą, iż ustalił że popełnił go w okresie od 4.12.2011 r. do 31.12.2011 r., tj. przestępstwa z art. 242 § 2 k.k. i za to na mocy art. 242 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

3. za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt. 3, ustalając, że popełnił go będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 15.11.2007 r. (sygn. akt IIK 395/07) m.in. za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał częściowo w ramach kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 4.02.2011 r. (sygn. akt VIIK 539/10) w okresach: od 28.09.2006 r. do 16.03.2007 r., od 13.04.2007 r. do 19.11.2007 r., 26.12.2009 r. do 16.03.2010 r., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 278 §1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 10 (dziesięć) lat pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. A. kwotę 1180,80 (tysiąc sto osiemdziesiąt 80/100) zł w tym podatek VAT 220,80 (dwieście dwadzieścia 80/100) zł, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę wyznaczonego z urzędu;

6. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w całości przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca z urzędu oskarżonego i na podstawie przepisu art. 438 § 1 k.p.k. zarzucił

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż:

- oskarżony działał z zamiarem zabójstwa i w konsekwencji błędną kwalifikację jego działania, podczas gdy prawidłowa analiza wszystkich okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu, umiejscowienie zadanych ciosów, siła z jaką zostały zadane, uwzględnienie stanu psychiki oskarżonego tempore criminis, silnego wzburzenia emocjonalnego oskarżonego spowodowanego zachowaniem pokrzywdzonej oraz braku premedytacji w działaniu wskazują, iż zachowanie oskarżonego powinno być zakwalifikowane jedynie jako czyn z art.156 § 1 pkt 2 k.k.

- oskarżony zabrał cudzą rzecz ruchomą w postaci portfela z pieniędzmi w kwocie około 2000 zł. w celu przywłaszczenia, poprzez co swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że zabrał pieniądze należące do niego.

2. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a konkretnie:

- art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. przejawiającą się w zbyt dowolnej i niepełnej analizie okoliczności sprawy pod kątem ustalenia zamiaru sprawcy, który w był kluczowym dla prawidłowej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu w pkt czynu,

- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w skutek odstąpienia od ustalenia motywów mających wpływ na podjęcie zamiaru, jakimi miał się kierować oskarżony a także pełnego wyjaśnienia sytuacji rodzinnej i finansowej oskarżonego;

3. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności poprzez uzasadnienie werdyktu w oparciu o dyrektywę ogólnego prewencyjnego oddziaływania kary przy braku jednoczesnego dostatecznego uwzględnienia przy wymiarze kary warunków osobistych oskarżonego, przyznania się do winy, złożenia szczegółowych wyjaśnień i okazania żalu i skruchy.

Wskazując na powyższe wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż czyn oskarżonego opisany w pkt 1 wyroku stanowi przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. ora uniewinnienie oskarżonego odnośnie czynu opisanego w pkt 3, a w konsekwencji złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności;

- bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się częściowo zasadna, li tylko w zakresie zarzutu niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary za czyn przypisany w punkcie 1. części skazującej wyroku, czego konsekwencją była zmiana orzeczonej kary jednostkowej jak i kary łącznej pozbawienia wolności. Kwestia tego rozstrzygnięcia omówiona zostanie w dalszej części uzasadnienia.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja zawiera sprzeczność, bo wskazuje jako podstawę zaskarżenia przepis art. 438 pkt 1 k.p.k., odnoszący się do obrazu przepisów prawa materialnego, w sytuacji gdy następnie zawarte w niej zarzuty odnoszą się do obrazu przepisów prawa procesowego oraz kwestionują ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia - pkt 2 i 3 art. 438 k.p.k.

Również zarzut dotyczący wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom jej wymiaru jest zarzutem, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., czyli zarzutem rażącej niewspółmierności kary, a nie obrazy prawa materialnego.

Wada ta, w żaden sposób nie zwalnia Sądu II instancji od rozpoznania zaprezentowanych w apelacji zarzutów, skoro w wypadku wniesienia apelacji na korzyść oskarżonego sąd odwoławczy nie jest związany granicami podniesionych w niej zarzutów, co oznacza, że w granicach zaskarżenia powinien skontrolować wyrok pod kątem wszystkich przyczyn odwoławczych określonych w art. 438 k.p.k.

(patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2009 r., IV KK 101/09 OSNKW 2010/1/8, Prok. i Pr.-wkl. 2010/4/10, Biul.SN 2009/12/23)

Obrońca oskarżonego stawia jeszcze kilka innych zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania, które oczywiście wymagają odniesienia, jednak za podstawowe zarzuty należy uznać te dotyczące błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i ustalenia przez Sąd meriti, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu w pkt 1. i 3. zaskarżonego wyroku.

Pierwszoplanowym, choć nie najdalej idącym jest zarzut, odnoszący się do pkt 1. wyroku - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na nieprawidłowej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie zamiaru, jakim kierował się oskarżony w chwili czynu przypisanego oskarżonemu.

Abstrahując od realiów niniejszej sprawy, wskazać należy, że w tych przypadkach, gdy sprawca posługuje się niebezpiecznym przedmiotem i godzi nim w taką część ciała innej osoby, gdzie zlokalizowane są ważne dla życia organy i wystąpi skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to zawsze należy wnikliwie rozważyć, czy sprawca zmierzał do pozbawienia życia pokrzywdzonego, czy ewentualnie przewidując taki skutek na niego się godził, czy jedynie jego zamiarem bezpośrednim względnie ewentualnym było spowodowanie skutku jaki zaistniał.

W tym zakresie obrońca oskarżonego nie ma racji podnosząc, że Sąd meriti nienależycie ocenił te elementy stanu faktycznego, które zaprowadziły go przyjęcia, iż oskarżony swoim zachowaniem zmierzał bezpośrednio do pozbawienia życia pokrzywdzonej tj. chciał aby ten skutek nastąpił.

Skarżący koncentruje się wyłącznie na tym, że oskarżony konsekwentnie zapewniał, iż nie chciał zabić konkubiny, nie zdawał sobie sprawy z tego, że może zrobić jej krzywdę wywołując skutek, którego następstwem będą obrażenia zagrażające w sposób bezpośredni jej życiu. Odwołuje się zatem do strony podmiotowej czynu.

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń związanych z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonej, wprawdzie skupił swoją uwagę, na stronie przedmiotowej, nie pominął jednakże tych elementów strony podmiotowej czynu, zarzucanej oskarżonemu zbrodni zabójstwa, w formie stadialnej usiłowania jej dokonania, które przemawiają za bezpośredniością jego zamiaru.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne o podmiotowej stronie czynu są w pełni prawidłowe, wynikają z całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zadanie pokrzywdzonej dwóch dość silnych ciosów nożem, kierowanych w brzuch i klatkę piersiową, a zatem w newralgiczne dla życia okolice ciała, świadczy niewątpliwie o świadomości sprawcy, zamierzającego doprowadzić do jej śmierci.

Za takim wnioskowaniem przemawia również późniejsze zachowanie się oskarżonego. Znamiennym jest nieudzielenie jakiegokolwiek pomocy, ciężko zranionej nożem i obficie krwawiącej M. C. (1), bezpośrednio po zadaniu ran pokrzywdzonej, kradzież jej portfela z dość pokaźną kwotą pieniędzy. Mimo, że M. C. (1) wzywała pomocy, trzymała się za ranę powstrzymując krwawienie, to oskarżony nie udzielił jej żadnej pomocy, ale oddalił się z miejsca zdarzenia.

Co najistotniejsze jednakże i co słusznie uwypuklił Sąd I instancji, cała strona wykonawcza czynu (elementy przedmiotowe) jest tak wyrazista, że pozwala bez trudu na odtworzenie zamiaru oskarżonego w chwili czynu (strony podmiotowej) i nie pozwala na rozpatrywanie go w innych kategoriach niż nagły zamiar bezpośredni pozbawienia życia.

W polu widzenia muszą bowiem, pozostawać następujące okoliczności związane ze stroną przedmiotową - oskarżony w czasie krytycznego zajścia użył noża kuchennego o długości ostrza 27 centymetrów i wykonał tym nożem dwa pchnięcia. Zostały zadane przez oskarżonego w różne, z punktu widzenia ich umiejscowienia i ważności dla życia człowieka okolice ciała (rana kłuta brzucha oraz okolic barku lewego).

Oskarżony, pomimo, że trafił pokrzywdzoną w brzuch, nie poprzestał na tym, zadał jeszcze kolejny cios, także w korpus.

Co istotne, uderzenia nie były precyzyjnymi, choć celowanymi w okolice klatki piersiowej. Oskarżony miał ograniczone pole rażenia, gdyż pokrzywdzoną zasłaniał małoletni syn, aktywnie broniąc matkę przed kolejnymi uderzeniami, których się spodziewał. Jedynie zachowanie małoletniego M. C. (2) i fakt odepchnięcia oskarżonego spowodował, że zdarzenie to nie miało bardziej poważnych konsekwencji.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że zadane przez niego rany były bardzo poważne, co skutkowało koniecznością przeprowadzenia operacji ratującej życie.

Biegły lekarz sądowy, w swojej opinii (nie kwestionowanej przez strony) jednoznacznie wskazał, że rana okolicy stawu barkowo-obojęzykowego, oraz rana kłuta brzucha, która penetrowała do jamy otrzewnowej z punktowym uszkodzeniem wątroby zadane były w sposób czynny i "gdyby nie pomoc lekarska to doszłoby do śmiertelnego wykrwawienia".

(opinia biegłego Z. G. (k. 236-237).

Podsumowując tę część rozważań wskazać należy, że oskarżony, osoba dorosła posiadająca pewny stopień wiedzy i doświadczenia życiowego zadając pokrzywdzonej dwa ciosy nożem kuchennym o znacznym rozmiarze ostrza, godzące w istotne dla funkcjonowania organizmu ludzkiego organy ciała, musiał co najmniej zdawać sobie sprawę z tego, że takie zachowanie może spowodować nie tylko ciężkie uszkodzenie ciała ale również skutek śmiertelny i co istotne, podjęte przez niego działania wskazują, że wymieniony skutek chciał osiągnąć.

Wobec powyższego należy podzielić pogląd Sądu Okręgowego, iż oskarżony swoim działaniem, z zamiarem bezpośrednim, usiłował pozbawić życia M. C. (1).

Odnosząc się do zarzutów skierowanych przeciwko punktowi 3. części skazującej wyroku stwierdzić należy, że Sąd I instancji szczegółowo rozważył znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 3 części skazującej wyroku i wyczerpująco omówił je na gruncie poczynionych ustaleń faktycznych. Analiza prawnej oceny zachowania oskarżonego nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, jest w pełni akceptowana przez Sąd odwoławczy, jako znajdująca umocowanie w obowiązujących przepisach prawa.

Zauważyć należy, że przebieg inkryminowanego zdarzenia Sąd Okręgowy ustalił częściowo w oparciu o wyjaśnienia samego M. P., który potwierdził fakt zaboru portfela zawierającego gotówkę pokrzywdzonej.

Sąd I instancji odrzucając w części wyjaśnienia oskarżonego dotyczące tylko wysokości kwoty przywłaszczonych pieniędzy, oparł swoje ustalenia na innych dowodach, przedstawiona w tym względzie argumentacja jest wszechstronna i logiczna i jako taka zasługuje na aprobatę Sądu odwoławczego.

Wysunięty przez skarżącego argument, iż oskarżony z konkubiną posiadali wspólne pieniądze (skoro razem mieszkali i wychowywali dziecko) a nadto pokrzywdzona także dysponowała pieniędzmi oskarżonego jest całkowicie chybiony.

Zabór gotówki pokrzywdzonej, będącej jej dochodem z pracy, wbrew jej woli, nastąpił w sposób bezprawny.

Ocena tego czynu przestępnego oskarżonego, dokonana przez Sąd I instancji, jest jak najbardziej słuszna, w żadnym wypadku nie uchybia zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Reasumując, zachowanie M. P. musi być ocenione jako dokonanie przestępstwa kradzieży pieniędzy na szkodę M. C. (1).

Na akceptację zasługiwały również, przeprowadzone przez Sąd Okręgowy rozważania dotyczące ustalenia, iż w zakresie wyżej wymienionych czynów, przypisanych w wyroku M. P., działał on w warunkach powrotu do przestępstwa unormowanego w art. 64 § 1 k.k.

W dalszej kolejności, autor apelacji wskazuje na naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, czego konsekwencją jest ciężący na instancji ad quem obowiązek zbadania zarównu zarzutu, że miało miejsce określone naruszenie prawa procesowego, jak i okoliczności, czy wówczas mogło ono mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Rozstrzygając wskazane wyżej kwestie, w kolejności zaprezentowanej przez obrońcę oskarżonego, stwierdzić należy, że sugerowana obraza przepisów art. 4 i 7 k.p.k. jest, w ocenie Sądu II instancji, całkowicie niezasadną.

Przecież, obraza art. 4 k.p.k. nie może być samodzielną podstawą zarzutu apelacyjnego. Wskazany przepis formułuje, bowiem ogólną zasadę procesową, której naruszenie może nastąpić przez obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących realizację zasady obiektywizmu a takich przypadków apelacja nie wymienia.

Natomiast, drugi z przywołanych przepisów procesowych - art. 7 k.p.k. określa przesłanki dokonywania przez organy postępowania oceny zebranych w sprawie dowodów. Mają one - według treści tej normy - kształtować swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Można zatem, skutecznie podnieść zarzut obrazy tego przepisu tylko wtedy, gdy równocześnie wykaże się (z przywołaniem konkretnej argumentacji), że tenże organ procesowy postąpił wbrew którejkolwiek z tych przesłanek, co uczyniło dokonaną w ten sposób przez niego ocenę dowodów dowolną.

Kwestionując dokonaną przez Sąd merytoryczny ocenę materiału dowodowego, apelujący nie wskazał, w czym upatruje, by nie czyniła ona zadość wymogom określonym w przepisie art. 7 k.p.k.

W zaprezentowanych wywodach apelujący nie sformułował i nie przedstawił konkretnych zarzutów przynajmniej uprawdopodobniających sugerowaną wadliwość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny a jej analiza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała, by nastąpiła ona z naruszeniem przepisu art. 7 k.p.k.

Lektura pisemnych motywów skarżonego orzeczenia wskazuje, że Sąd orzekający I instancji analizował wszystkie pozyskane w sprawie dowody, natomiast nie wszystkim w całości przyznał przymiot wiarygodności. Całość ustaleń faktycznych oparta została na tych dowodach, którym Sąd merytoryczny nadał walor wiarygodności, w tym również na wyjaśnieniach oskarżonego. Skoro nie wszystkie dowody obdarzone tym przymiotem były korzystne z punktu widzenia interesów procesowych oskarżonego, to brak jest - wobec prawidłowej, bo zgodnej z regułami określonymi przepisem art. 7 k.p.k. ich oceny - podstaw do podnoszenia zarzutu obrazy przepisu art. 4 k.p.k.

Kolejny z postawionych zarzutów - naruszenia dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. mający polegać na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, poprzez wymienione przykłady jest również błędny.

Przecież z treści przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wynika jednoznacznie, że Sąd meriti z pełną wnikliwością winien w uzasadnieniu wyjaśnić, na których dowodach się oparł, z podaniem stosownej argumentacji. To samo dotyczy tej grupy dowodów (czy też pojedynczego dowodu), które sąd odrzucił.

Skoro w pisemnych motywach wyroku Sąd Okręgowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary, to obrazy tego przepisu nie można się dopatrzeć.

Podniesiona przez skarżącego argumentacja, iż Sąd I instancji nie ustalił motywów mających wpływ na podjęcie zamiaru, jakim kierował się oskarżony w chwili czynu a także pełnego wyjaśnienia sytuacji rodzinnej i finansowej wskazuje, że zarzut ten odnosi się do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3. zaskarżonego orzeczenia.

Przywołane okoliczności, a w zasadzie brak ich ustalenia, należą do kategorii ustaleń natury faktycznej, wobec czego należy rozpatrywać je przez pryzmat art. 7 k.p.k., do czego Sąd ad quem odniósł się podczas rozpatrywania tych zarzutów podniesionych w uzasadnieniu apelacji.

Ostateczny wynik postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny ukształtował uwzględniając również opinię sądowno – psychiatryczną, sporządzoną w jego toku. Wyklucza ona, aby w dacie czynów oskarżony miał ograniczoną lub zniszczoną zdolność do pokierowania swym postępowaniem i rozpoznania znaczenia popełnionych przestępstw (k.422-427).

Ostatni z podniesionych zarzutów odnosi się do kwestii wymierzonej oskarżonemu M. P. kary jednostkowej za czyn przypisany mu w pkt 1. części skazującej, jak i kary łącznej pozbawienia wolności, będącej zdaniem skarżącego rażąco niewspółmiernie surową.

Obrońca oskarżonego posłużył się argumentem braku należytego uwzględnienia, przez Sąd meriti, okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. Za takowe skarżący uznaje jego przyznanie się do winy, wyrażoną skruchę, opinie dotyczące zachowania w trakcie odbywania kary jak i te wyrażone przez członków rodziny, a odnoszące się do ich wzajemnych relacji.

Analizując przywołane okoliczności wskazać należy, iż warunkiem niezbędnym dokonania zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku wskazanym w wyżej wymienionym środku odwoławczym jest konstatacja, że orzeczenie wydane przez Sąd Okręgowy dotknięte jest wadą niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego w stopniu rażącym.

Wprawdzie Sąd I instancji wśród przesłanek decydujących o wymierzonej oskarżonemu karze jednostkowej 10 lat pozbawienia wolności uwzględnił właściwości osobiste, jego stosunek do pokrzywdzonej przed zdarzeniem i sposób zachowania w okresie późniejszym, jednakże skoncentrował się na tych dyrektywach, które decydują o ogólnoprewencyjnym oddziaływaniu kary. A przecież kara rażąco niewspółmierna to taka, która nawet gdy mieści się w ustawowych granicach zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy.

Jakkolwiek okoliczność, iż oskarżony był uczuciowo związany z pokrzywdzoną nie stanowi sama w sobie okoliczności łagodzącej, jednakże co wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a na co również zwrócił uwagę obrońca oskarżonego w uzasadnieniu apelacji, w przeszłości pomiędzy konkubentami nie dochodziło do kłótni czy też rękoczynów.

Oskarżony nie był, w stosunku do członków rodziny, człowiekiem agresywnym, jego stosunek do pokrzywdzonej był pozytywny, nie dając powodów do nieporozumień starał się wzmocnić słabnące pomiędzy nimi więzi uczuciowe.

Nie bez znaczenia przy wymiarze kary winna mieć również postawa oskarżonego w toku całego postępowania, na co także powołuje się skarżący.

Pominięcie przez Sąd Okręgowy przyznania się oskarżonego, wyrażonej przez niego skruchy i chęci pojednania się, jako czynników łagodzących wymiar kary wymaga więc, by uwzględnił je Sąd Apelacyjny, zatem aby złagodził karę pozbawienia wolności za czyn z pkt 1. wyroku, wymierzoną oskarżonemu w pierwszej instancji.

Orzeczona przez Sąd odwoławczy kara w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu wyżej naprowadzonych okoliczności winna realizować wszystkie istotne w tym przypadku funkcje represji karnej, zarówno w zakresie indywidualnej prewencji jak i wychowawczego oddziaływania, stanowiąc karę sprawiedliwą w zestawieniu z wagą czynu i sylwetką oskarżonego.

Konsekwencją korekty wyroku w zakresie kary jednostkowej jest następcze rozstrzygnięcie polegające na rozwiązaniu orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzeniu jej na nowo, za przestępstwa pozostające w wielorodzajowym zbiegu realnym.

Jej wymiar Sąd Apelacyjny ustalił również przy zastosowaniu zasady absorpcji, w pełni podzielając w tym względzie argumentację Sądu I instancji, zaliczając jednocześnie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od 16.10.2012 r. do 21.03.2012 r.

Mając na względzie wszystkie wskazane powyżej okoliczności, wobec braku uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym, uzasadniają przepisy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1985 r. Prawo o adwokaturze Dz. U. 2009 r. Nr 146 poz. 1188 j.t. z późn. zm.) i § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Wobec faktu, że oskarżonemu wymierzono długoterminową karę pozbawienia wolności, nie ma on majątku, ani nie uzyskuje żadnych dochodów, Sąd Apelacyjny zwolnił go od kosztów sądowych w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 1348 z późn. zm.), określając jednocześnie, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.